

FRANCESC GRAU CONSULTOR DIGITAL

“Cal vetllar els fills a internet”

CARLES RIBERA
cribera@lrp.cat

Francesc Grau (Banyoles, 1976) és empresari, expert en xarxes socials i noves tecnologies de la comunicació i consultor digital, i acaba de publicar un llibre, *Tot el que heu de saber sobre internet abans que els vostres fills* (Eumo), que molts pares i mares o estaven esperant o agrairan profundament.

Per primera vegada a la història, els educadors estan menys formats que els que cal educar?

No soc dels qui pensen que els nostres fills saben més coses que nosaltres. És mentida i és un missatge reduccionista i desmotivador. Els nostres fills no neixen ensenyats, només neixen en una cultura digital que no és en la que vam créixer nosaltres. La gran barrera cap aquest món se supera per part nostra passant-hi temps per comprendre-la. Però no tant en el món digital en general, perquè ja n’hi passem, des del Whatsapp fins a les xarxes socials, sinó apropar-nos al món digital que interessa als nostres fills. Si fem el doble esforç de comprendre el seu món i passar-hi temps, ja ho tenim.

Els pares venen de la cultura de la televisió, on es mira sense fer res. Aquest és el tall generacional? Abans i després de la interactivitat?

Als nens d’avui la passivitat no els interessa. Volen triar, prendre partit. Els pares venim de la cultura de mirar, unidireccional. Els nostres fills van en la direcció de la interacció, que per a nosaltres és més complexa, tot i que ja

Aquest expert en xarxes socials i comunicació i gestió digital considera que deixar la mainada sense vigilància paterna amb tauletes i mòbils és tan o més perillós que deixar-los anar sols pel carrer

TOT EL QUE HEU DE SABER SOBRE INTERNET ABANS QUE ELS VOSTRES FILLS

Editorial: Eumo Editorial
Pàgines: 129
Preu: 13 euros

ens hi estem acostumant. Ells, en canvi, no s’han d’acostumar a res, ja tenen aquesta cultura interioritzada.

Però per aprendre es necessita una certa dosi de passivitat receptiva. No corren el risc de perdre l’atenció, en primer lloc, i de confondre el món digital amb el real, d’una altra banda?

La feina dels pares no ha de ser tant instruir sinó acompanyar els fills en el món digital. Un acompanyament per informar-los sobre el que veuen, estar al seu costat, veure el que fan i posar-los el que veuen en context. És clar que el món digital els condicionarà en el món real. Aquesta excitació d’imatges té la traducció en el món no digital. Quan deixen la tauleta o el mòbil, és possible que el seu comportament s’hi vegi influenciat. Tampoc hem de menystenir els nostres fills pensant que no saben distingir entre el que passa dins les pantalles i el que passa fora. Hem d’anar vetllant-ho i anar-los donant una pluja fina d’informació, de la mateixa manera que ho fem en altres àmbits de la vida. No inventem la roda, simplement hem d’acompanyar la mainada com fem en altres aspectes de la vida, amb l’única diferència que en el món digital hem de fer un sobre-esforç perquè nosaltres no hi hem estat educats.

En el llibre, sosté que la mainada ha de tenir clar que allò que surt d’una persona a les xarxes no és tota la vida d’aquella persona, que internet és una imatge distorsionada de la realitat.

Aquesta distorsió forma part de la naturalesa de les xarxes. Quan el nen sigui gran, ell mateix veurà que va així i

farà 25 fotos a la platja un dia i les anirà penjant a poc a poc, com si cada dia fos a la platja, però, en un primer moment, se’ls ha d’explicar que tot allò que veuen, senten i llegeixen només forma part d’una finestra a una realitat que, en primer lloc, és més gran i que, a més, pot ser una ficció absoluta. Per exemple, una foto o un vídeo d’un influencer aparentment espontània, de vegades, suposa mitja hora de preparació buscant l’enquadrament, la il·luminació, el decorat, etc. Un nen pot pensar que allò és real. Al meu fill de vuit anys li ensenyo captures de pantalla i li’n demano l’opinió. Què et sembla aquesta foto? Què opines d’aquesta senyora que s’acaba de comprar un cotxe i en penja la foto a les xarxes? Per fer-lo reflexionar sobre allò que veu.

A quina edat hi han de tenir accés?

Aquí no m’hi poso. És com si em preguntessis quan han de començar a

Francesc Grau, amb el seu llibre, durant l'entrevista a Girona
 ➤ JOAN SABATER

Pot resumir què han de tenir clar?

Que allò que veuen per mitjà d'un dispositiu no és físicament allà dins, sinó al núvol. Que tot allò que ells publiquin passa a ser de domini públic i, per tant, ho pot veure tothom. I, també, que tinguin en compte allò que es coneix com la reputació en línia. És a dir, el que publiquin avui quedarà per a tota la vida i no saben com els pot afectar en el futur quan, per exemple, vagin a buscar feina. No sabem si aquell missatge que vam penjar fa un any durarà molts anys o per sempre,

n “No cal dir-los que es reprimeixin, sinó que siguin conscients que perdran el control d'allò que publiquen i que els pot perjudicar en el futur, o ajudar, depèn”

però el que és segur és que poc temps segur que no, perquè poc temps ja fa que hi és ara. I tampoc sabem qui farà ús d'aquella informació o aquelles imatges o per a què. No cal dir-los que es reprimeixin, sinó que siguin conscients que perdran el control d'allò que publiquen i que els pot perjudicar en el futur, o ajudar, depèn.

Els adults a internet diem, escrivim o fem coses que potser no faríem en la vida real. Cal educar amb l'exemple?

A les xarxes socials, hem de fer el mateix que en la realitat. No podem transmetre que, quan estem molt enfadats, ens hem de desfogar insultant a Twitter i, quan estem molt contents, en presumim a Instagram. Això és transmetre pautes de comportament. La cultura de les noves emocions digitals s'ha de saber gestionar. Nosaltres ens equivoquem molt en aquest aspecte, perquè n'hem après sobre la marxa. Hem d'intentar que els nostres fills s'equivoquin menys.

A banda dels fills, no hauríem d'educar els nostres pares, que s'han enganxat a les noves tecnologies, tenen molt temps lliure per passar-hi i que també eduquen els nets?

Això seria un altre llibre!

mirar la tele o quan s'han d'educar per comportar-se a taula.

Faré la pregunta d'una altra manera. Què pensa quan veu un nen de mesos o pocs anys amb un mòbil a les mans?

Penso que si els seus pares no li estan completament a sobre i no en regulen molt la freqüència, és una mala praxi.

Una metàfora del llibre sosté que de la mateixa manera que a ningú no se li acut deixar anar els fills petits sols pel carrer o pel bosc, tampoc se'ls ha de deixar d'anar sols per internet.

Asseguts al sofà de casa amb el mòbil, ens creiem segurs, però la finestra de l'aparell és tan potent que ens entren, per dir una xifra, mil coses de fora, cinc-cents de bones i cinc-cents de dolentes. Deixar sols els nostres fills en aquesta selva digital és una bogeria.

Això passava a la mainada fa un parell de generacions, que sortia a jugar al

C “Cal arribar als nostres fills abans que deixin de fer-nos cas. Entre els 7 o 8 anys, quan ja comprenen i tenen ganes d'aprendre, fins als 11 o 12”

carrer fora del control dels pares. Només que, ara, estan fora del control sense sortir de casa.

Sortir al carrer a jugar, en el fons, era molt més segur que sortir al món d'internet. Perquè al carrer de casa els veïns et coneixien i els riscos eren determinats i previsibles. Avui dia, quan un nen entra a internet, pot

accedir a qualsevol contingut, i quan ja ha après a escriure i teclejar, pot anar on vulgui.

Frivolitzant, el senyor de la gavardina que hi havia als parcs, avui el trobes fàcilment amb una cerca a Google.

Hi trobes el senyor de la gavardina sense la gavardina!

La mainada s'ha d'educar en l'ús d'internet abans de l'adolescència, que és quan construeixen la seva personalitat i un perfil a les xarxes?

Cal arribar als nostres fills abans que deixin de fer-nos cas. És a dir, abans de l'etapa de la preadolescència. Entre els 7 o 8 anys, quan ja comprenen moltes coses i a més tenen ganes d'aprendre, fins als 11 o 12. Aquesta és la petita finestra d'oportunitat. Tenen ganes d'aprendre i els pares estem ben vistos. Així, quan arribin a l'edat complicada, ho faran amb un pòsit de coses importants que han de tenir clares.